

Manifest de l'Ajuntament d'Igualada per la Diada Nacional de Catalunya

11 de setembre de 2011

(Entrada)

Molt Honorable President

Sr Alcalde

Regidors, regidores

Autoritats

Amigues i amics

Permetin-me que, en motiu de la Diada Nacional de Catalunya, i en nom del Govern de la Ciutat, els llegeixi una declaració institucional. Una declaració institucional que no vol ser, ni serà, neutra ni asèptica. És més: vol ser una declaració partidista; sí, vol prendre part en la defensa del nostre país, de la seva llengua i de la seva dignitat.

Entenem que les administracions, peces bàsiques en el quefer ordinari de la gent, no poden ser indiferents a les injustícies a les que estan sotmesos alguns pobles. I el nostre hi està sotmès.

Hem proclamat, fins a l'extenuació, que Catalunya és un País, que Catalunya és una Nació. Cert ! Però ni som un País normal, ni som un País normalitzat.

-Un País que és assetjat cultural, econòmic i socialment durant 300 anys, no és un País normal, ni normalitzat.

-Un País que constantment ha de reivindicar-se, no és un País normal, ni normalitzat.

-Un País que és espoliat permanentment, no és un País normal ni normalitzat

-Un País que malda per parlar, ensenyar i viure en la seva pròpia llengua, no és un país normal, ni normalitzat.

-Un País normal i normalitzat no té la necessitat imperiosa i preceptiva de proclamar, per a qui ho vulgui escoltar, que existeix i que vol ser.

-I un país que resisteix 300 anys d'atacs i, malgrat tot, continua existint, no és un País ni normal, ni normalitzat. És una excepció.

Cap País, cap Nació, han resistit tant com Catalunya. Cap.

Malauradament, dia rere dia, any rere any; Diada rere Diada, hem de proclamar què "som" i " què volem ser". Hem de recordar –a ells i també a nosaltres mateixos–, que Catalunya no és "una mercaderia política" ni una comunitat amb singularitats folklòriques: CATALUNYA ÉS UNA NACIÓ!

I aquesta defensa d'allò que ens uneix, no és una opció més. La defensa d'un País, d'una Nació, de la seva gent i de la seva dignitat no és una opció, és una EXIGÈNCIA MORAL consubstancial als deures més elementals de les persones.

Catalunya viu, actualment, un dels moments més decisius i transcendents de la seva història recent. El poble català -sotmès, des de fa gairebé tres-cents anys, al setge repressiu - pateix avui, ben entrat el segle XXI i en aquesta mal anomenada "transició" democràtica, un dels atacs més durs contra la seva identitat nacional i envers els fonaments que la basteixen: la llengua i la cultura.

Catalunya, espoliada financerament, ha d'afrontar la crisi econòmica i les greus conseqüències socials

que se'n deriven, a la vegada que ha de fer front als desafiaments que amenacen no només els legítims anhels i aspiracions sobiranistes com a poble, sinó que també pretenen, dia darrera dia, acabar amb uns valors identitaris que ens han convertit, històricament, en una de les cultures més riques del món.

El 24 d'octubre de 1971, en l'agonia d'un obscur franquisme, el català universal Pau Casals manifestava a la seu de l'ONU, davant de tot el món: *"Jo sóc català. Avui Catalunya ha quedat reduïda a uns províncies d'Espanya. Però, què ha estat Catalunya? Catalunya ha estat la nació més gran del món"*.

Avui, quaranta anys després, res no ha canviat.

Els atacs constants vers la cultura i la llengua catalanes, han assolit el seu extrem amb la recent sentència del TSJC contra el sistema d'immersió lingüística de l'escola catalana, exemplar i modèlica arreu del món.

"Hi ha gent a qui no agrada que es parla, s'escriga o es pense en català. És la mateixa gent a qui no els agrada que es parla, s'escriga o es pense", cantava l'Ovidi Montllor; uns versos que avui tenen més vigència que mai.

Tanmateix, nosaltres, catalans i catalanes, nascuts aquí o vinguts d'arreu, continuarem parlant, escrivint i pensant, i ho farem en la nostra llengua.

I no demanarem ni permís, ni demanarem perdó!

La llengua no és només un signe d'identitat: és l'ànima i el nervi del país!

I com deia en Joan Solà: Qui intenta destruir la llengua d'un poble, és un enemic d'aquest poble".

Molt s'ha parlat de fer "pedagogia"; d'explicar-nos una i altra vegada i esdevenir agradables i complaents. Cap País ha fet l'esforç per explicar-se, per fer pedagogia com Catalunya. Cap.

Però, què es pot "ensenyar" quan no es vol aprendre?

De Cambó a Macià; de Carrasco i Formiguera a Prat de la Riba; de Pau Casals a l'Heribert Barrera; de Ventosa a Jordi Pujol.

Tots, tots han fracassat en el seu esforç per fer pedagogia, per explicar qui som i què volem ser, perquè a l'altra banda no hi havia ningú que volgués escoltar, no hi havia ningú que volgués aprendre.

Hom es pregunta si la política és la resposta. Sí ! Però una altra política. La política en majúscules. Aquella política que abandona el tacticisme i anteposa l'interès nacional. Aquella política generosa, que recull el sentiment majoritari de la gent. Aquella política de coratge i valor. Aquella política.

Justament ahir, en aquesta mateixa sala, s'atorgava el Premi "Compromís Cultural" d'Omnium Cultural a la senyora Teresa Sàbat, igualadina centenària, i vídua d'en Pere Puig Quintana. Els recomano que llegeixin la seva història, escrita per l'Antoni Dalmau i Jover. Llegeixin-la !!!

En Pere Puig, la Teresa Sàbat (i tants d'altres) comprometeren la seva vida, la seva seguretat i el seu patrimoni per una de les causes més nobles que hom pot aspirar: la defensa del seu País! I ho feren en l'obscuritat del franquisme més implacable i aterridor.

Ens preguntem: Si ho feren ells en aquelles condicions, ara nosaltres ens arronsarem? Ara nosaltres ens farem enrere? Ara nosaltres ens encongirem??

Proclama el poeta:

-que la prudència no ens faci traïdors

Nosaltres hi afegim:

-que la covardia no ens faci traïdors

-que la comoditat i l'egoisme no ens faci traïdors

-que la "pedagogia" i la mandra no ens facin traïdors.

Un País que resisteix 300 anys, és un País amb l'autoritat moral per exigir que se'l respecti, que se l'escolti, que el deixin ser lliure d'una vegada per sempre.

Som un País d'acollida, integrador i civilitzat; però som un País amb les conviccions, coratge i resistència per a resistir 300 anys més. Però ja no volem resistir més. Volem ser i volem viure en plenitud.

Cap Nació pot permetre que la seva gent visqui en un exili intern: Cap

I en aquesta transició –ara sí–, que vivim avui vers l'assoliment de les aspiracions sobiranistes de Catalunya, adquireixen un protagonisme essencial els ciutadans i ciutadanes, les entitats, les associacions, els pobles i ciutats, petits i grans, com Igualada i com els municipis de l'Anoia.

Igualada, com a Ciutat, com Ajuntament, com a Comunitat, com a bressol de patriotes –insignes i anònims–, escenari i testimoni d'esdeveniments i campanyes nacionalistes, a recer natural i espiritual de Montserrat, que ha acollit persones i idees en defensa de Catalunya, proclama:

-el Dret a Decidir del seu País i el respecte a la seva dignitat.

-Apel·lem a la declaració Internacional dels Drets Humans,

-apel·lem al Dret Natural;

-apel·lem als Drets inherents als homes: ser lliures.

La Ciutat d'Igualada, les seves institucions, la seva gent, tenim no el dret sinó el deure moral de manifestar que en l'11 de Setembre no celebrem una derrota:

-celebrem la voluntat de ser

-renovem el nostre compromís

i expressem –manllevant les paraules de Salvador Espriu- que "ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble".

Acabo i voldria fer-ho amb les paraules d'una persona que ha sabut aixecar la moral d'un País i buscar permanentment l'excel·lència, en Pep Guardiola:

Som un País Imparable

Persistirem, persistirem, persistirem

I demà GUANYAREM

Visca Catalunya!

Josep Miserachs Nadal

Tinent d'alcalde d'Entorn i Promoció Cultural